

Jedna

Věděli jsme, že bude horko, a ono také bylo. Už od Brennerského průsmyku teplota v autě nezadržitelně stoupala, před Bolzanem bylo 28 stupňů, u Modeny už 39. Pádká nížina se nám rozpouští před očima na lepivou mléčnou kaši. Při zastavení u pumpy Agip za Bologní nás horký vzduch obklopí, jako by nás chtěl udusit, sice pomalu, ale neúprosně.

„*C'è tanta afa*,“ povídá pumpař se soucitným pohledem na naše zpocené obličejce. „Je strašné vedro.“

„Možná jsme se nemuseli stěhovat zrovna prvního srpna,“ poznamená Antonia, zatímco se potácíme do bistra. „Taky jsme teď mohli ležet u Štarnberského jezera.“

„Hlavně to teď nesmíme vzdát,“ zamumlám, i když ne moc přesvědčivě.

Myslím na šedomodrou, chladivou vodu v jezeře, na hebce zelený Růžový ostrov, který se, když člověk vyplave dál od břehu, postupně oddělí od zbytku pevniny, na pohled na zámek Ammerland a široký hřbet Benediktinské zdi. A myslím – přiznávám – na ledově vychlazené pivo. Bye-bye Chianti. Nakonec sám sebe přesvědčím. Člověk prostě nemůže mít všechno.

„Počkej, až uvidíš náš byt v Římě,“ řeknu s přehnanou veselostí. „Večer budeme sedět na terase se sklenicí červeného a poslouchat cikády.“

Odjakživa mám tohle italské kliše rád. Ale tady, v tomhle tíživém srpnovém odpoledni na benzinem

páchnoucím parkovišti u pumpy je mi zatěžko se pro to skutečně nadchnout. *Bistecca alla fiorentina* a salát s rukolou mi ale přece jenom zvednou náladu. V Itálii se člověk dobře nají dokonce i v bistru u dálnice. Špatná kuchyně by se tu prostě neudržela.

Po jídle si objednáme kapučíno – svatokrádež. *Non si fa*, prostě se to v téhle zemi, bůhví proč, nedělá. Italové pijí místo toho *caffè*, espresso, a sice až po *dolce*, dezertu, a za žádných okolností k tomu. Basta!

Sice to víme, ale nezajímá nás to. Ještě jsme nedorazili, zatím jen cestujeme směrem do Říma.

Bologna, Florencie, malá členitá vesnička Orte na tufových skalách, Řím-Sever. Zabočíme na silnici zvanou GRA¹ – městský okruh. Slunce mezitím visí jako oranžovo-červený medicinbal nízko nad horizontem. Ještě pořád je 36 stupňů. Těším se na chladný byt, studenou sprchu, náš nový domov. Zvoní mobil.

„Kde teď jste?“ ptá se Klaus, přítel a kolega z mých novin v Mnichově, které mě na následující roky vyslaly do Říma jako dopisovatele.

„Skoro tam,“ odpovím. „Už vidíme město, ještě asi 20 minut.“

„No tak hodně štěstí,“ povídá Klaus. „A nezapomeňte na to, jak se máte. Žít v Římě!“

„Vy se ale máte,“ to jsme v minulých týdnech nesčetněkrát slyšeli od kolegů a přátel v Mnichově, od rodičů a sourozenců, učitelek ve školce našeho syna Nicolase a třídní naší dcery Bernadette.

¹ Grande Raccordo Anulare, pozn. red.

„Řím, to je přece sen,“ mysleli si všichni a já jim dával za pravdu.

Večer před odjezdem jsme byli ještě jednou s našimi sousedy v Mnichově v restauraci na večeři – samozřejmě v italské tratorii. Seděli jsme na zahrádce, byl nádherně vlahý večer.

„Odteď už to takhle budete mít pořád,“ poznamenala naše sousedka. „Ach, jak my vám závidíme.“

Nevšimli jsme si, jak se za stromy na západě kupí černá mračna. Najednou, zrovna když nám donesli *vitello tonnato*, zasvištěl zahradou prudce vítr, strhal ubrusy a opřel se do slunečníků. Hned potom poprvé uhodil hrom, začaly padat kroupy, hosté a číšníci utekli dovnitř. Dramatické rozloučení – zlé znamení? Naštěstí nejsme pověřiví.

Poslední noc jsme strávili ve svém vyklizeném bytě na karimatkách.

„Takhle se stanuje?“ ptal se pětiletý Nicolas, který ještě nikdy nespal na zemi.

„Ty jsi ale trouba,“ odpověděla o rok a půl starší Bernadette. „Stanuje se venku.“

„Ale venku přece prší, ty hloupá,“ zakřičel Nicolas.

Oba se okamžitě začali poštuchovat. Všichni jsme byli rozčilení, napůl veselí, napůl sklíčení. Zítra děti na týden odvezeme k mým rodičům do Tutzingu u Štarnberského jezera zatímco my budeme v klidu zařizovat byt v Římě.

Té noci jsem spal špatně. Neklidné sny se mi mísily se vzpomínkami. Nejasné obrazy s bledými barvami, jako na Super8 filmu. Santa Margherita Ligure, 1969. Poprvé u moře, chvíli předtím, než jsem začal chodit do školy. Ve snu jsem znovu viděl barevné slu-

nečníky, cítil jsem mezi prsty u nohou horký písek, slyšel jsem šplouchání malých odplouvajících vln. Dál, u tmavých útesů v moři, se občas vynořily žluté potápěčské brýle s hlavou mého otce, ze šnorchlu vytryskl proud vody. Můj otec strávil onu dovolenou skoro výhradně pod vodou. Pokaždé, když se vrátil na souš s mořskou hvězdicí, mušlí nebo fialovým mořským ježkem, poslal jsem ho energicky zase na lov.

„Jdi, chyt' mi chobotnici,“ křičel jsem. Koneckonců, tlustý Ital zpod vedlejšího slunečníku vylovil svým dětem z moře taky takové strašidelné zvíře s chapadly plnými přísavek. To jsme si nemohli nechat líbit.

V poledne jsme vždycky chodili k Alfonsovi, který ve svém maličkém plážovém lokálu smažil malé rybky a *calamari*. Alfonso se divil, kolik jsem toho ve svých šesti letech dokázal spořádat.

„*Mangia bene il bambino,*“ řekl uznale mému otci. „Ten hoch ale hezky jí.“ To byla má první italská slova.

To byla Santa Margherita, nic zvláštního, prostě normální dovolená na pláži, ale tehdy se mi to vpálilo do hlavy, jako hudba na CD. Sen o jihu.

Otec opět vystoupil na souš, mokrý obličej mu zářil. V ruce držel ohromnou chobotnici. Chtěl něco zakřičet, ale obraz se najednou začal ztrácet a zazněla lodní siréna. Ne, byl to budík. Bylo šest ráno a my čtyři vyskočili úplně probuzení z karimatek. Teď to začalo – naše římské dobrodružství. Když jsme o dvě hodiny později vykládali děti u mých rodičů, řekla mi matka na rozloučenou: „Pozdravuj ode mě Itálii. Vy se ale máte!“

* * *